

B E S E M T

Av François Villon

Jag dör av törst vid klara källans rand.
Jag står här het som eld och hackar tänder.
I eget land är jag i fjärran land.
Jag ryser glödhet invid brasans bränder.
Spritt naken, klädd i päls med purpurränder
ler jag i tårar, hoppas utan hopp,
hämtar förtröstan ur förtvivlan opp:
När jag är glad är mina känslor kalla.
Stark är jag fastän svag till själ och kropp,
väl tagen mot och körd på dörrn av alla.

För mig är intet vissare än ovissheten,
intet så mörkt som vad i dagsljus händer.
Jag tvivlar blott på rena självklarheten
och tar för säkert allt vad slumpen sänder.
Allt vinner jag och allt går mig ur händer.
Min gryning låter: »Klockan är nu full!»
Väl sänglagd blir jag rädd att falla kull.
Jag äger pengar nog fast inga kalla.
Jag väntar arv fast ej för släktskaps skull,
väl tagen mot och körd på dörrn av alla.

Till intet är jag nyttig, fast jag duger
att tjäna hop till vad jag kan försnilla.
Man talar sannast om mig då man ljuger,
man talar vackrast när man talar illa.
Min vän är den som kan mig så förvilla
att jag tar korp för svan och svart för vit.
Jag sätter gärna till min ovän lit.
Lögn är för mig vad andra sanning kalla.
Jag fattar allt, förstår inte en bit,
väl tagen mot och körd på dörrn av alla.

Nådige Prins, tag gunstigt upp min bön!
Fast jag är vettlös gör jag många rön
och låter, fastän laglös, mig befalla.
Vad jag begär? Vad? Jo, min sångarlön,
väl tagen mot och körd på dörrn av alla.

Tolkning av Gunnar Ekelöf

